

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
8 ПЖ 5896/17
12.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Душке Илић, председника већа и судија Биљане Суботић и судије Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „...“ АА и други, ОД из ..., ул. ..., кога заступа Бранко Арменко, адвокат из Београда, против туженог „MIKO TRADE“ ДОО Београд, ул. Миријевски венац бр. 28, кога заступа Влада Кезић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 40.800,00 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 20 П 3575/2016 од 28.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог, као неоснована, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 20 П 3575/16 од 28.06.2017. године, у ставу II и IV изреке.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног суда у Београду 20 П 3575/16 од 28.06.2017. године, у ставу I изреке, укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду 6 И. Ив. 996/2016 од 09.06.2016. године, у обавезујућем делу. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 40.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од 23.01.2015. године па до исплате, и износ од 20.000,00 динара, све у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом III изреке, одбијен је захтев за камату на износ од 40.800,00 динара, почев од 12.12.2014. године до 23.01.2015. године, и у ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.964,00 динара, у року од 8 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против наведене пресуде благовремену и дозвољену жалбу изјавио је тужени због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права. У образложењу жалбе указује да пресуда има недостатака због којих се не може испитати, односно да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи а да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и противречни. Противречност и нејасност првостепене пресуде тужени образлаже чињеницом да је првостепени суд утврдио као неспорне да су странке биле у пословном односу када је договорена цена радова у износу од 177.000,00 динара, коју је тужени платио а да није платио износ од 40.800,00 динара, што представља предмет тужбеног захтева а који се односи на допунске радове, за које је првостепени суд утврдио да је тужилац постигао договор са туженим и то тако што се договор постигнутог са ББ. Тужени наводи да је такав став

првостепеног суда нејасан и неоснован. Тужени је истакао рекламацију на рачун, а не на радове. Тужилац и тужени су постигли договор о начину извођења радова, количини радова и цени и тужени није тражио од тужиоца да се изведу било какви додатни радови, нити радови који би постигли „баршунастији изглед“. Првостепени суд је стао на становиште да је тужилац извео додатне радове, мада, по ставу туженог, наведени радови се не могу третирали као додатни, обзиром да је јасно постигнут договор како треба да изгледају тапацирани делови, те је тужени одмах ставио примедбу на изглед радова када је и тужени сам потврдио да би за постизање таквог изгледа требало додати још материјала и то вате. При том је сам тужилац навео да материјал (додатни) је занемарљиве цене као и да је за извођење радова био потребан један додатни радни дан од 3 радника, што би све укупно износило 4.500,00 динара. У жалби такође указује на погрешну примену члана 262. Закона о облигационим односима. У жалби указује да је првостепени суд пропустио да одлучи о висини тужбеног захтева, имајући у виду да је тужени оспорио и вредност додатних радова, односно радова за које су испостављени рачуни, те да би евентуална укупна доплата на име додатних радова износила 4.500,00 динара, а у сваком случају не 40.800,00 динара. Оспорава и право тужиоца на наплату износа од 20.000,00 динара, обзиром да је тужени уплатио тужиоцу цео износ уговорене накнаде од 177.000,00 динара, те тужени који не прихвата обавезу извођења додатних радова није у доцњи за наведени износ, на који начин се одредба члана 5. Закона о роковима, не може применити у конкретном случају.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде у границама одређеним чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014), Привредни апелациони суд, као другостепени, налази да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1- 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. О битним чињеницама дати су јасни разлози и пресуда нема таквих недостатака због којих њена правилност не би могла да се испита, јер садржи разлоге о свим одлучним чињеницама који нису у супротности са изведеним доказима.

Према чињеничном стању утврђеном пред првостепеним судом, тужилац је иницирао поступак ради наплате износа од 40.800,00 динара на име накнадно изведених радова, тапацирања намештаја у објектима Клуб „Азаро“ које користе тужени. Тужени је извршио авансну уплату износа од 177.000,00 динара, а тужилац је након извођења радова испоставио рачун на износ од 217.800,00 динара, са наводом да је по захтеву запослених код туженог извршио додатне радове, односно заменио тапацирунг постављањем „баршунастијег изгледа“, на који начин је дошло до увећања цене за износ од 40.800,00 динара, у односу на претходно уговорену висину.

Првостепени суд је након изведених доказа по предлогу парничних странака утврдио да је тужени по захтеву запослених код туженог, и то: ББ, главног менаџера, као и архитектата, извео додатне радове, које је тужени примио без примедби. По ставу првостепеног суда, договор између тужиоца и туженог о извођењу додатних радова је постигнут, јер је тужени поступао по захтеву наведених лица, које је тужени овластио за контролу и праћење уговорених радова, као и пријем наведених радова, па су исти били овлашћени и да наложе извођење додатних радова. Пред првостепеним судом је неспорно утврђено да су радови изведени, те да је дошло до замене тапацирунга и постављања, односно израде баршунастијег изгледа тапацирунга, да је тужени

прихватио наведене радове, с тим што је тужени оспорио уплату у износу од 48.000,00 динара, сматрајући да се не ради о додатним радовима, већ о уговореним радовима.

Привредни апелациони суд налази да је правилно првостепени суд на утврђено чињенично стање применио одредбу члана 600. Закона о облигационим односима, као и члана 262. став 1. Закона о облигационим односима, када је обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 48.000,00 динара, са каматом почев од 23.01.2015. године па до исплате, јер је тужени као извођач радова, поступио по налогу туженог, односно овлашћеног лица туженог, као наручиоца, обавио одређени посао, па постоји обавеза туженог, као наручиоца да му за то плати накнаду.

Наводима жалбе законитост и правилност побијане одлуке није доведена у сумњу.

Неоснован је жалбени навод којим се указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право, обзиром да је првостепени суд правилно нашао да су парничне странке као уговорне стране биле у пословном односу по основу уговора који има правну природу Уговора о делу, у смислу члана 600. Закона о облигационим односима, којим прописује да се Уговором о делу, посленик (предузимач, извођач радова) обавезује да обави одређени посао, као што је израда или оправка неке ствари или извршење неког физичког или интелектуалног рада и слично, а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. У конкретном случају, тужилац и тужени су били у уговорном односу по основу Уговора о делу, на основу кога је тужилац извео радове за туженог на име извођења занатских радова – тапацирање намештаја у објекту туженог за који су усмено уговорили цену у износу од 177.000,00 динара. Тужени је наведени износ платио авансно, али је током извођења радова по захтеву главног менаџера и архитектата извршена измена радова, односно преправка која се може третирати као додатни радови, па је правилном применом члана 262. став 1. у вези члана 324. став 1. и члана 277. став 1. Закона о облигационим односима, обавезао туженог да тужиоцу плати накнаду за изведене радове.

Неосновани су и жалбени наводи којима се указује да је погрешна оцена првостепеног суда да су тужилац и тужени постигли договор о извођењу додатних радова, имајући у виду да су тужилац и тужени иницијално постигли договор о тапацирању стубова, који су требали да изгледају као на слици, за шта је договорена и накнада. Тужени током првостепеног поступка није доказао да је тужиоцу доставио пројектовани изглед тапацираних стубова, већ је иницијално постигнут договор за се извршни тапацирање стубова без ближег одређења како исти треба да изгледа. До промене начина извођења радова, тзв. „баршунастијег изгледа“, дошло је током извођења радова и то по захтеву менаџера и архитетата. На тај начин, Привредни апелациони суд налази да је тужени дао сагласност за промену постигнутог договора, прихватио наведене радове и исте примио без примедбе.

Није основан ни жалбени навод којим се указује да је тужени спорио висину обавезе, а да се првостепени суд није бавио утврђењем висине обавезе оспоравајући да евентуално додатни радови износе 40.800,00 динара. Тачно је да је тужени у приговору на решење о извршење на основу веродостојне исправе оспорио основ и висину потраживања, али током расправног поступка тужени није оспоравао опредељену висину, оспоравајући цену радова или материјала, нити је на наведене околности предлагао извођење доказа. Тужени је током поступка оспоравао искључиво право на наплату додатних радова. Конкретно оспоравање висине и навод у вредности изведених радова, тужени први пут истиче у жалби што је недозвољено, сходно члану 372. Закона о парничном поступку.

Жалбени наводи којим се побијана одлука оспорава због погрешно утврђеног чињеничног стања нису цењени од стране Привредног апелационог суда, јер се у спору

мале вредности, из члана 468. Закона о парничном поступку, пресуда може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. и због погрешне примене материјалног права, како је то прописано чланом 479. Закона о парничном поступку.

Није основан ни жалбени навод којим се указује на погрешну примену члана 5. Закона о роковима о измирењу новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама, те обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 20.000,00 динара.

Чланом 5. Закона о роковима о измирењу новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама, прописано је да поверилац има право да од дужника захтева накнаду у кашњењу у испуњењу новчане обавезе у износу од 20.000,00 динара, за случај да новчана обавеза није измирена у роковима утврђеним одредбама члана 3. и 4. овог Закона. Чланом 3. став 1. истог Закона прописано је да се уговором између привредних субјеката не може се предвидети рок за измирење новчаних обавеза дужи од 60 дана, док је ставом 3. Да изузетно од става 1. овог члана, уговором између привредних субјеката може се предвидети дужи рок од 60 дана уколико уговорене обавезе захтевају исплату у ратама за испоручену робу, односно пружене услуге, али тај рок не може да буде дужи од 90 дана. прописано У конкретном случају, тужилац и тужени су уговорили извођење занатских радова – тапацирање намештаја, за које је уговорено да се цена плати авансно што је тужени и учинио, па је тужени платио уговорени износ цене. Тужени је оспорио накнадне радове, али је током поступка утврђено да је оспоравање тужбеног било неосновано, па како је неспорно тужени каснио у измирењу новчане обавезе, која је доспела 23.01.2015. године, следи је основано потраживање и на име накнаде за кашњење, јер се ради о комерцијалној трансакцији новчане обавезе која није плаћена у року предвиђеном чланом 3. Закона о роковима о измирењу новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, донета применом члана 153. члана 154. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку.

Са изнетог, Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

БЖ/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Душка Илић, с. р.

За тачност отправка